

Siivettömien sulkien maa
-harri

Kesän kolme viikkoa

Kirjoittanut ja toimittanut

Harri Koivisto

Sisälllys

1	<i>Mökin hiljaisuudessa</i>	3
2	<i>Runokivellä</i>	7
3	<i>Epätietoisuutta</i>	13
4	<i>Vaiva, mi pienensi mun</i>	15
5	<i>Kaadettu pihakoivu</i>	22
6	<i>Hiljaisen hetken mietteitä</i>	27
7	<i>Vanhuksen seurassa</i>	36
8	<i>Pettymys</i>	40
9	<i>Kyllä koala tietää</i>	
	<i>mistä kenkä puristaa</i>	44
10	<i>Minä opin</i>	52

1 *Mökin hiljaisuudessa*

Pitämättömät sopimukset

Teimme sopimuksen työstä
suullisesti ja kirjallisesti
etukäteen viel' kaikki.

Olimme kaverit toisillemme
naureskelimme kaikelle
naisillekin, elämämme ihanille
hetkin kuin veljet keskenämme.

Työ tehty
enemmänkin kuin sopimukseen kuului.

Tuli palkan maksun aika
et puhunut asiasta sanaakaan
et viikkoon
et toiseen,
kolmannella jo mielessäni kirosin.

Esimiehesi kautta sinua painostin
"pitäähän miehelle palkka maksaa", hän sanoi.

Sinä suutuit,
hiljenit.

Vapauden sinusta hetkeksi sain,
katosin tekemään omiain.

Vaan,
kuinka ihana onkaan olla vapaa
tuntea, kiusaaja on poissa
sisäisissä sopukoissa kehoni huokaa:

-Oi, kuinka ihana on olla vapaa
taakasta min riidat tuotti
epävarmuudesta
huonosta kohtelusta
ihmisarvon loukkauksesta.

Kuinka ihana on olla vapaa
toisen ihmisen taakasta
ihmisestä rasittavasta.

Sen yöllä huomasin kun unta hain
ajatukset levolliset
...minä unen sain

ja uneni kaunista
eivät kauheuksia niin kuin ennen
kun aamutunneille asti unta etsin
olin niin allapäin ja kiukkuinen.

*

Yhdessä hetkessä voi muuttua kaikki

Yhdessä hetkessä voi muuttua kaikki
toivottavasti vuorollaan hyvään
ettei pahaan, kuten monesti ennen
viimeisten vuotten mennen.

En vastusta pahojakaan
kun niin usein, ma huomaan
pahakin hyväksi muuttunut
vaikk' ensin mieleni suuttunut.

Se uutta hyvää edelsi
pahalla siihen kuin valmisti
siks' pahakin hyväksi ihmiselle.

Joskus hyväkin pahaksi
sellaista elämä on
...sellaista elämä on
ihmiselle monesti kuin kohtuuton.

*

Sain silmäsi kyyneliin

Sain silmäsi kyyneliin runojeni myötä
sanat ovat aina osa mun työtä.

Jos oisin ma rinnallasi päivin
siin' toimisin ja auttaisin
runon vaikk' seinää vasten kirjaisin

muistiin piirtäisin elon hetkiä
menneitä esiin tulleita
siin' hetkessä olevia
raottaisin tulevia
uuden elämän unelmia.

*

Muistojen portti

Täss' on portti
ma katselen puistoon päin
tuossa käytävällä sinua halasin
sen hetken muisto taas edessäin.

Sinä siinä
niin ryhdikkäänä ja kauniina
minä sieluni musertuneena.

Menetän sinut, minä pelkäsin
sinut elämäni ihanin nainen
sylini suloisin.

Sinut menetin
jälkeesi kauan katselin, ...ja itkin
itkin niin monet illat ja hetket
miss' muistoissani sinut vain näin
... kuten nytkin
tuo portti taas edessäin.

*

Unelma

Kuinka voisin ma kirjoittaa lauluja
rakentaa sävelin kauniita tauluja eteen ihmisten.

Kuinka voisin ma irrota maasta
tavoittaa taivaita, miss' sävelet käy
... en sinne yllä
ei niitä silmiini näy.

Kuinka voisin ma tavoittaa sanojen maan
kuinka kurkottaa sävelten taivaan.

Oi, kunpa voisin ma sanoja kutoa
kuteella tavoittaa taivaita
sävelillä koskettaa runoja
luoda lempeitä unikuvia
...oi, ihania unelmia.

*

Uuden edessä

Virkistävän lähteen näen heijastavan
pintansa välkkeen
puiden kasvavan rannallaan
sinne matkaa hiljaisesti teen.

Minä kaukaa katselen
unelmoin, aattelen
kuinka suloista ois äärellä sen
mieleni iloinen.

Siell' kimmeltää lähde mua kutsuen
kuin luokseen huutaen:

-Tule, tule joutuin, ja mielesi täytä
virkisty antimistain ja onnelliselta näytä.

*

2 *Runokivellä*

Tään kirjoitin runokivellä istuessain
viljapellon laineitten myötä
polttava helle sylissäin
...kesäloma!
ei tarvitse ajatella työtä.

Muistelen sinua (Tekstiviesti)

Runokivellä istun, ma muistelen sua
sinäkin jossain aattelet mua.

Huojuva vilja, tuuli hiljainen vain
kesäpäivän vihdoin lahjaksi sain.

Kuinka kaunis on luonto
aurinko kirkas
kuinka kuumana polttavat säteet sen
minä kivellä nautin hetken kesäisen.

*

Kirjoita runo kauniista säästä

Sinä pyysit: Kirjoita runo kauniista säästä
liian pitkään jo ollut pilvistä.

Sinä uskot, minä runollani taivaan aukaisen
avaan päivän kesäisen.

Mistä ajatus mieleesi
mistä luulet minulle voiman moiseen
sään sanoillani muuttaa toiseen.

Jostain vain ajatuksen sain, sinä arvelet
kun runojeni äärellä herkistelet.

Muuttuihan se sää, jotain kirjoitin
kait sisimmässä elämästäni kiitin

vaan riittikö se
kiitollinen mieli
usko hyvään
sanojen kaunis kieli

riittikö se, kun ilmat muuttuivat
polttavaksi paahteeksi
ainakin hetkeksi viileät suuttuivat.

On ihmeitä tapahtunut ennenkin
yks' sana muuttanut maailman kulun
yks' sana vedet halkaissut
terveyden antanut

yksi sana vain
voihan se säänkin muuttaa
tuulelle osoittaa uutta suuntaa

voihan se, kuka sen tietää
maailman voimista,
ihmisten tahdoista ja toiveista.

Vaan, parempi lie ois jättää
tää ilmojen valta suuremmalle
kauemmas katsovalle
kuin yks' ihminen vain
...kauniin kesäisen hetken
nyt kuitenkin osakseni sain.

Sanojen tie

Ohravellin aukaisin
mieleni sanoihin, ma luulen
sanojen virtaa kuulen.

Tavoitanko voimalla ”kolmosen”
sanat kulkevat leikiten
tuliko jokin lähemmäksi
vai nousinko itse ylemmä
herkistyikö mieleni, sisäinen korvani, kuulemaan
avautuiko ovi sanojen maailmaan.

Mistä siihen vastauksen saan?

-On mielesi kiireinen
ei kuule se sanoja hiljaisia
sun ”vellisi” pienoinen
toi hetkisen pysähdyksen.

-Siin’ istut sa kivellä
kynäsi kädessä
katselet luontoa, irtoat maasta
katoat sen melusta ja ajasta
vain sisäistäsi kuulet, vaikk’ liikenne käy
kiire ei silmiisi näy.

-Siin’ on se syy
ei taivas alemma
et sinä ylemmä
kuuntelun hetki vain
ja sanat virrata sai.

Touhu ja kiire ei ystäviä sanojen
ne ystäviä ovat tekojen.

Sanojen tie on paikallaan pysyä
anoa ja pyytää
viisautta elämältä kysyä

eikä lähteä pois
ennen kuin vastaus saatu
siin’ hetkosen yhdessä matkattu.

Kysyjä kysyi
vastaaja vastasi
kynä kirjoitti, min korva sisäinen kuuli
kävi yhtä matkaa kirjoittajan huuli

jutteli sanoja
kuunteli korvia

irtosi elämän tie
siin' hetkessä sanojen mestari
hiljaista kulkijaa vie

...sellainen on sanojen tie.

*

Ohravellini kuori
kiven juurelle kierähti
sen tuuli sinne vei
sanon kivelle taas kerran, hei hei.

Siell' seurassa toisten
sa oottaa saat
kun minut uudelleen taas tapaat.

Olen ollut tässä ennenkin
sanoja vinhaan piirrellyt
siitä muistona kuoria kiven kolossa
runoja vihkoon siirrellyt

...tää istunto on nyt päättynyt.

*

Minä muistan, kun viimeksi istuin tässä,
runokivellä,
toukokuuisessa kevätssä yksinäin,
silloin kirjoittelin sinulle näin:

(tekstiviestejä)

Vierivä virta

Täss' istun ma kivellä
runokivellä, kultani muisto-pyllyn päällä.

Sanat heläjävät, etsivät tietä ulos tulla,
tällä aurinko-keväisellä runosäällä.

Kirpparilta ostin ma kirjasen
Eino Leinon "Vierivä virta".
Sit' katselen, kuuntelen, laulelen
suonissain samaa verta.

Täss' istun ma kivellä yksinäin
tässä istun, muistoja mieleeni antaa
sua aattelen kultani haaveissain
sua aattelen, katselen kynnetyn pellon sarkaa.

Sanat viritti lentoon tuo "Vierivä virta"
viis' euroa säkeistä maksoin
viis' euroa sanoista Leinon
oman virtani sielusta kaivoi.

... Ja olunen yksi nyt yksinäin
olut ainoa seurana mulla
sanas' kaikuvat mielessä, kultasein
ois haaveesi rinnallain olla.

Yks' kirjako vain, vai yks' kalja
vaiko tämä muisto-ihana paikka mun herätti
sanoihin lennätti
onneen kiidätti.

"Vierivä virta" mua siivitti Leinin askeliin
henkeen ja veri-sykkeisiin.

Se yksinkö, vaiko ne kaikki
ettei vain pian tuohon kura-ojahan päätyisi
tää runoilijan raitti.

Ma toivon, etten kyyneliin
etten kyyneliin saattaisi sua
kun niin kirkkain, kaunein, silmin
ain' katselet sa mua.

Ma toivon, etten murhetta päällesi
etten murhetta ilosi sijaan
niin suloisesti nauravat huulesi
enhän toimillani päivääsi pilaa.

Nyt kyllä lähen!, ennen kuin mä palan
itkeä alan
tätä sanojeni tulista virtaa
mi rakentaa siltaa esikuvani päälle.

Kesäiselle säälle kiitoksein
ja sinulle, kultasein
mun kaukainen sydämeni siellä
jossain tuntemattomalla tiellä.

*

3 *Epätietoisuutta*

Ensirusu

Tään ensirusun vaalean
suloisesti tuoksuvan

ma sulle laitan
aamusi tunnelmaan kaukana jossain
sinua aamulla ajatuksissain...,

...muistathan miten teimme
miten olimme ja elimme, kun olit tässä
sylissäni värisemässä.

*

(matkalla uimaan, kävellessä)

Epätietoisuutta

Ei kaunista sanaa
ei yhtä kuvaa
ei ikävän lirutusta
ei muiston kosketusta.

Olet kaukana,
mielesi ajatuksissa jossain
tulevien unelmissa
minulle vieraissa.

Olet kaukana,
matkan takana.
vaan, viel' kauempana kulkevat mietteesi sun

...oletko sinä yhäti mun?

*

Toinen niin kaukana

Oon ennenkin ma elänyt kesää
miss' toinen kaukana
jo rakenteli uutta pesää.

Kaipasi jotain
sanoillaan kaipasi minua
toisaalle jo toinen veti sinua.

Oon ennenkin elänyt kesää
ei yhteistä pesää enää kauan jälkeen tään
sen silmistäsi tunnistan, kun sinut jälleen nään.

Minä yksin
- yksin taas jään.

*

4 *Vaiva mi pienensi mun*

Ei niin kiirettä

...ja ei niin kiirettä
ettei aikaa pikku askareelle
hassulle ajatukselle...

Siinä se on, ja siihen se jäi
kädestäni herpos', tuli kipu yllättäin.

Siinä se nyt roikkuu
kuin syyllinen olisi
mun veistelyni torson alun
jekkumielisen halun.

*

Älä suunnittele

-”Älä suunnittele
älä tulevaasi kuvittele”
minä sanat kaukaiset muistin
kun selässäni sähköiskun tunsin
pölkyn käsistäni pudotin
... olin yksin.

Kävelen vielä
tavaroita maasta haravalla poimin.
-Oi, mitä minä tein!
tulevia päiviä jo suunnittelin.

Yks’ hetki vain
suunnitelmani hetkessä unohdin
selkäni loukkasin
... ja juuri kun kaikesta niin onnellinen olin.

Käskykö runoilijalle: -Nyt kirjoita
kaikki muu hetkeksi unohda.

Vain istu ja odota
tulee sinulle kohta sanoja taivaan täydeltä
et siitä nyt mihinkään katoa.

*

Miksi pysäytit

-Miksi koskit sa selkääni
miksi henkeni salpasit?

Siihen paikkaan minut seisotit
juuri kun oli niin paljon kaikkea
tulevat eessä ruusuiset
tehtävät suloiset.

Silloin sinä kosketit
sormesi sähköisen selkääni upotit
runoilijan tuoliin pudotit.

-Kaikella aikansa taivaan alla, sinä sanot vain,
kaikella aikansa kulkea ja touhuta,
kaikella aikansa matkata maailman ääret
ja laukkuja pakata.

Aikansa maata ja levätä
tutkia teitä, joita eteesi piirtyi
... ne nyt hetkeksi siirtyi.

Vaan, minkäs teet
omissa käsissäkö luulit
jotain muutakin kuulit.

Vaan, ei hätää
yks' hetki vain ja kaikki taas palaa
runoilija tietänsä levollisena halaa.

*

Ehdin jo vähän suunnitella tulevia päiviä
kirjoja tehdä, äitiä hoitaa
tulevien touhuja
ne kaikki yhdessä sekunnin osassa katosivat.

Työt pysähtyivät
suunnitelmat sammuivat
loppuivat askelet, vain tuoli jäi
ja kynä ja paperi

- runoilija raskaasti kirosi
pöydän ääreen varoen istahti
edessään vain vihkonen
... mielensä hiljainen.

Ei pitäisi suunnitella, olen aina ajatellut
nytkin turhiksi tulivat
yhdessä hetkessä sulivat.

Jäi vain tämä pöytä ja tuoli
ja kirjaava käsi
jokoko lie tämän tarpeelliseksi näki.

Loppui matka min edessäni kuvittelin
loppui ennen kuin alkoikaan.

Puut pihalle sikin sokin
kirves kannon päähän
hiljeni saha
autoa ei kukaan aja.

Mökistä nyt hiljainen maja.

Vain ääni, kuin sanoisi:
"Nyt kirjoittaa, kirjoittaa ala
edessäsi näköala uusi".

Ilmoille kirous
huusi runoilija huokauksen, vaikk' tietääkin
ei kädessä ihmisen
ei ajat ajatuksen
ei menot ain' mielen mukaiset
suuret ja kaukaiset.

Lähellä voi olla kaikki
lähellä on elämä
tehtävä tärkeä
kirjoittaa ja lukea,
lukijaa sanoilla tukea
kantaa häntä,
kell' vaivana liikkumattomuus ja paikallaan olo.

Siinä sinullakin nyt hiljainen kolo.

Tuntea hetki
oppia näkemään ja kuulemaan
kuinka eletään paikallaan.

Nähtävä se on,
koettava, ei vain luultava,
toisilta kuultava.

Tunnettava tunteet
huokaistava
kaikki jätettävä, vaikk' ois kuinka tärkeä.

Jättää siihen vain sijoilleen
makaamaan paikalleen
käden koskematta
selän nostamatta
sahan sahaamatta
kirveen halkomatta.

Siihen vain, ei muuta
suuta annettava hiljaisuudelle
suunnitelmalle uudelle
mi hetkessä eteesi avautui
edelliset meni menojaan

... ne unohtui.

*

Ja nyt,
miten kuljet tietäsi
mikä mielesi?

Kiroatko vain
voivotatko onnetonta tilaasi
vai kuunteletko sanoja hiljaisen mielen
kaukaisen kielen.

Ajattele suurta runoilijaa
elämän voimaa, minua
joka sanoillaan nyt kantaa sinua.

Jos voiman annan koneesi äärelle
siin' kirjata voit vaikk' koko kirjasesen.

*

Miks' käy minulle aina näin;
jos jonkin vaivan,
sanojen maihin silloin käin.

Kuinka kulkevat vuolaitten vetten lailla
kuinka hyppelevät mättäillä sanojen mailla
kuin mieltä vailla.

Miks' vaiva
kuin maallisista hetkeksi vapauttain
hanoja hiljaisten sanojen raottain.

*

Minä ehdin jo taas ajatella:
-Tässäkö se nyt sitten oli
tämä tanssivan runoilijan tie?

Mihin tämä selkäkipu minua nyt vie
tämä ennen kokematon
tuntematon, oireeton
yllättävä tilanne nyt edessäni on.

Enpä ois aamulla arvannut
ett' päivä tällaisen käänteen mun eteen
terveen vaivaisuuteen
tilanteeseen uuteen.

Pohtia salamana taas kerran tämä elämän tie
terveenäkö käydä edelleen
vaiko raihnauteen lie.

*

Ei vielä! ma huudan, ei vielä
niin paljon viel' mielessä ihanaa
tavoiteltavaa unelmaa.

Ei vielä!
vaikk' terveys ikuinen lie mahdoton
minulla vielä niin monta unelmaa
joita selättä en tehdä vois
niin paljon ois kerralla elämästäni pois.

Ja kaikkiko tuon yhden tukin tähden vain
jouduin uusiksi miettimään koko tulevain.

Tuon tukin
vaiko sormen, mi kosketti mua
syytänkö, vai kiitänkö, sua
kun vaiva ain matka on sanojen.

Kosketus, kipu, tuo siunauksen
ne sanoja ain' muassaan tuo
sanojen mestarin vierellein
hän sanojansa suo.

*

Olin niin onnellinen

Minä jo olin niin onnellinen kaikesta;
näin asioitteni järjestyvän
elämäni vihdoinkin selkiytyvän
tulevaisuuden lupaavan hyvää
vastausten tavoittavan ikuista kysyjää.

Oliko liikaa tämä hyvä olo.

Eikö sallittua elämästä nauttia
kirkkain, kyynellettömin silmin maailmaa katsoa.

Ei kestänyt hyvää oloa kuin muutaman päivän
vilauksessa näin kaiken jäävän.

Vaan, enpä tiedä vielä
katsotaan aamuun
olisiko tarkoitus vain pysäyttää
muistuttaa, ett' elämä niin herkässä;
ilo hetkessä
onneton olo jo toisessa.

Jospa aamulla taas ois ilon aika
kyynelten keskellä en kuitenkaan toivoton
minulla ja elämälläni viel' tarkoitus suurempi on.

*

5 *Kaadettu pihakoivu*

Nuoruuteni istutus

-Minä muistan vielä sen päivän
kun sinä istutit minut ikkunasasi alle.

Olin pieni
vaan odotuksesi suuret:
pian kasvaisin
tupaasi auringolta suojaisin.

Olin kaunis siinä ikkunasasi edessä.
Eräänäkin jouluna puit minut jouluisiin
koristeisiin ja valoihin.

Olin aina silmäisi alla
sinä minua ihailit.

Tein kaikkeni että kasvaisin nopeasti
suojaisin taloasi
olisin silmillesi suloinen
kaunis puu.

Ja minä kasvoin.

Aloit alaoksiani katkoa
kun ne tulivat niin pitkiksi
ja löivät kasvoihisi ohi kulkiessasi.

Halusin koskettaa sinua.

Minä kestin sen, oksieni katkomisen
ja olit oikeassakin
olin viel' kauniimpi
kun ne olivat poissa polultasi.

Vaan nyt, yllättävänä kesänä vuos'kymmenten jälkeen
sinä aloit katsella minua toisin silmin;
miten korkea se jo onkaan, sinä sanoit
ja, voi miten pimentää taloa
ei anna sisälle enää valoa.

Minä aloin vapista.
Kuulitko lehtieni heläjävän tyynelläkin?
Kuulitko sen
olin pelokas ja murheellinen.

Minä katselin ilmettäsi huolestunutta
siitä, kun olin niin suuri.

Sitähän minä olen yrittänyt
kasvaa nopeasti sinulle suojaksi.

Juureni menivät upeasti maita myöten
kuten verisuonet käsivarsissasi.

Osa meni jo talosi alle
olit niistäkin huolissasi ja aloit katkoa niitä.

- Se sattui.

Ja sitten, eräänä kesäisenä aamuna oli vieressäsi mies
oranssisessa puserossa ja kone kädessä.
Katselitte minua ja suuntia viittoilitte.

Minä pelkäsin teitä.
Sinuakin, jonka ilona olen ollut nämä vuodet
istuttajaani
kuin isäni oisit.

Käsin viittoilitte, että tuonne puita vasten vain
- ja silloin pörähti kone.

Tunsin viiltävää kipua ja tärinää
irtosin maasta
juurestani minut irrotit.

Kaadoit minut ystäviäni vasten
jotka seissee siinä kanssani nämä ihanat vuodet.
Joiden kanssa olemme sinua katselleet
ja toimiasi mittailleet.

Vaan, tätä emme arvanneet.

Muutkin pelkäävät nyt
mikä päähäsi iskenyt.

Minä kaaduin.
Mies minut palasiksi pätki
oksani irrotti
maahan eteesi minut jätti.

Puhelitte viel' hetken, sitten se lähti.

Katselit minua siinä maassa edessäsi
mitä lie aattelit.
En ymmärrä sinua, istuttajaani
vuosikymmenten ystävääni.

Mitä pahaa minä sinulle tein?
Valonko vain sinulta vein?

Etkö sitä tarkoittanutkin
kun minut siihen laitoit.
Nyt elämänlankani taitoit
ystävyytemme siteen iäksi katkoit.

*

Minä kostin sinulle

Minä kostin sinulle, vaikk' sydämeeni sattui.

Minä kostin, kun minua nostit
palaan vain, minkä minusta pätkit.

Minä pinnistin vielä viime voimillani ja painoani lisäsin
sinä selkäsi loukkasit. - Huomasitko?

Ilmettäsi katselin, kun siinä vierelläni koukistelit
selkääsi pitelit ja voihkit.

Minä sen tein
vaan, en teostani iloinnut
olin vain niin suuttunut.

Siinä oot nyt päiviä kulkenut
pätkieni ympärillä ja katsellut
mihinkään et ole koskenut
- et ole pystynyt
et ole taipunut.

Minä kyllä sinua nyt säälin.

En tahdo että kärsit, en tietenkään,
minähän aina sinua ihailin.

Vaan, miks' menit sinä kaatamaan minut
miks' palasiksi runkoni kauniin
ja tuhannen tuhannet lehteni nyt läjänä vain
kuivuvat rinnallain.

Minä itken, kun tuollaisen vaivan sinulle
suutuksissani aikaan sain.

*

Elämän uskollisuutta

Etpä tiedäkään, rakkaani
sinä istuttajani
et elämän salaisuutta tunne
tämä viime huokaukseni vielä kuule:

-Vaikk' olet jo minut pieninyt
palasiksi pilkkonut
siistiin pinoon pihallesi kuivumaan asetellut

minä silti olen vielä siinä
jokin elämän henki ja lanka
...ajattele, ...puulla.

Ja kuinka uskollinen minä sinulle olin ain' loppuun saakka
vaikka sinä ketale, menit minut kaatamaan
...olin mukamas sinulle pimentävä taakka
se mieltäni vieläkin askarruttaa
...pieni katkeruuden siemen, minä huomaan.

Olisin niin mieluusti ollut siinä,
mökkisi ikkunan edessä,
seissyt sun vierellä.

Vaan, vieläkin minussa on elämän voima
pienissä palasissa
halkovajassa

ja halutessasi tupasi lämmitän
kuumennan saunasi kipakaksi
ja huokaan siinä sen viimeisen kerran:

-lhana oli kanssasi käydä

vuos'kymmenten verran.

Sitten lähden pois,
kuin minua ei koskaan ollutkaan ois.

Vain kanto pihallasi minusta viel' hetken muistuttaa
kunnes sekin paikkaansa lahoaa
sitten kaikki katoaa.

Sinäkin, istuttajani
isäntäni, kuin isäni
sinäkin kohta olet elänyt oman ikäsi
kanto sinustakin hetkeksi merkiksi jää
kunnes sekin uuteen ulottuvuuteen häviää.

Istuta minut uudelleen siellä,
jos kohtaamme vielä, uudella tiellä.

Anteeksi oon antanut tään tekosi julman
haluan seistä rinnallasi
kuunnella huokauksiasi
tuntea kätesi varttani vasten.

Tällaista on elämä luonnon lasten.

-pihakoivusi

*

6 *Hiljaisen hetken mietteitä*

Kaukainen maa

Katsoin elokuvan Ensimmäinen yhteys
kaukainen maa
siell' elämä kuolemaa tavoittaa.

Vain hetken matkan päässä
aika menettää aikansa
matka mittansa
pieni ihminen tajunsa

ei ymmärrä, että se oli tässä
vaikka oli niin kaukana
madonreikien takana.

Selittää rei'äksi, vaikk' paikallaan
matkan teki ajassaan
katosi vain hetkiseksi ja oli siellä
miss' aika ajaton
matka mitaton
miss' ihminen iätön
sisäinen kuolematon.

Joku nähnyt sen
ajatuksen
vilaukselta vain
kaukaisia tavoittain.

Kaukaisia, jotka ovatkin tässä
uudessa tilassa, näkymättömässä
missä maailma uusi, toisenlainen
kauneus silmän ymmärtämätön
ajatuksen käsittämätön.

Missä tähtitaivaat uudenlaiset
satumaiset
läheiset, vaan tänään niin kaukaiset.

Huokasi kaukaisen matkalainen, se mieleeni jäi:
-"Oi, olisipa tänne lähetetty runoilija
hän osannut ois tään kauneuden kuvata."
Kuvat kauniit nyt sanoitta jäi
kaikki niin nopsaan käi.

Ma mukana elin ja katselin
kulkua mielikuvien
oliko enemmän kuin unten maa
min silmät sulkien tavoittaa.

...Sulkien...,

nyt muistinkin
tuon sulan pienoisen
toitko sanoja minullen
sanoja kaukaisen matkasi takaa
täss' matkasta väsynyt maassa makaa.

Ja minä onneton huomaamatta
ruohonleikkurin terällä sinua silitin
kunnes muistin:
-Oi, sinä pienoinen,
kaukaisen maan matkalainen
sinä aamulla olit siinä
mökkini pihanurmella.

Sinut poimin

siipesi suurin
vaan, kuin niin monesti tässä maailmassa
hyvän ja pahan taistelussa
pieni ja puhdas tuntee saa
maailmaa kavalaa.

*

Sielun vaihto

Vain hetkeksi sijaa antaa
heikkoa hetken kantaa.

Ei sielua vaihtaa voi ihminen
sehän on ihmisen kuvajainen
sen sisäisen
ulkoinen on vain kuori
elämä päätteissään sen päältään
kuori.

Tämän kävellessä kirjasin
kun eilisiä puheitamme muistelin
ett' jollain ois sielu vaihtunut
kun elo liian raskasta
ladattu haulikko
jo rannan yksinäisyydessä matkassa.

Palasikin takaisin voimissaan
muuttuneessa kuosissaan.

Vielä ma mietin ihmistä (kirjassa Sybil)
jolla sisällään kuin monta henkeä
miten jakautua voi persoona moneksi hahmoksi
toinen toiselleen viel' tuntemattomaksi
ja itselle myös
kuka milloinkin kehossa suoritti päivänsä työn.

Jakautua ihminen moneen voi
pelko uuden kuoren päälle toi
päälle oman herkän
mik' kestänyt ei taakkaa ihmisen.

Pakeni taakse vahvemman
etsi turvaa suojaavan
pääsi hetkeksi pälkähästä
kuin koira veräjästä,

Vapauden tunteen toi
uuden kuoren sielulle
sisäiselle hahmolleen loi.

Vaihtaa voi viel' paikkaansa
itse tahtomattansa.

Miten palata takaisin?
Miten pelokas uudelleen esiin?

Hetkin kurkkii paikkaansa
 takaisin palaa suojaansa
 kysymys on vaikea
 jos rakentuu moniin pesiin.

*

Uudella runokivellä

Täss' on runokivi helpompi
 joulukuusi ja kaikki.

Ei niin paahtavaa aurinkoa
 tosin, ei viljavaa laidunta.

Tähän nyt pääsin kipeän selkäni kanssa
 kokeillaan yhdessä
 kun olet taas mun rinnalla.

Istua kivelle ja kirjoittaa
 samalla hetkinen lepuuttaa selkää
 ja venyttää.

Tuntuu niin hyvältä
 tuulen humina vain
 ajatukset hiljaiset seuranain.

Miettiä hetkinen elämää
 miten pienestä voi kaikki olla kiinni
 vaikk' roskasta silmässä, joka ei rauhaa anna,
 tai särystä hampaassa, tai korvassa
 kaikki ihana teko hetkessä poissa.

Tai jokin lihas jossain, niin kuin minulla nyt
 venähti yllättäen vain
 elämän rajoittuneisuuden heti tuntea sain.

Kuinka pienestä kaikki onkaan kiinni;
vaikk' lasin sirpale kantapäässä
ihanalta uintireissulta

tai pukama, tai viiltävä haava pyllyssä
...voi, mikä vaiva ihmiselle
suunnitelmat uudet tekemiselle.

Niin herkkä on ihmisen rakenne
vaan, viel' herkempi lie sen mieli
ihmisen hetkessä lamaanuttaa
voi myös ilkeä kieli.

*

Ei tappanutkaan

Ei tappanutkaan uusi vaiva
ei tappanut
ei elämää viel' muuttanut
kunhan rajallisuudesta ilmoitti vain
hetkeksi lamaanuttain.

Ajatuksia antoi
kaiken muutti
miehen paikalleen juutti
miettimään
tutkimaan
miten elämässä selvittäään
jos kaikki luonnollinen kivulla estetään.

Voihan olla, ett' eräänä päivänä
moni ihana asia on yllättäen pois
...kunpa se hetki viel' kaukana olla vois'.

Vaan, ei ihminen ikuinen
ei elonsa, onnensa, päivät
yhtenä hetkenä vain
suunnitelmat sivulle jäivät

menneet kaikki muistoihin
seuraksi hiljaisin hetkin
kunpa kiitollisena silloin ma huokaisin:
-Minä elin!
... Oi, miten minä elin!

*

Runokivellä istuin ja kirjoitin
 hetkeni tunteja kuvasin
 kun elämä suunnitelmat uusiksi
 liikkumisen hiljaiseksi
 mielen nöyräksi edessä arkisten tehtävien
 seass' ihanain kesäpäivien.

Minkäs teet, jos otetaan pois
 vaikk' tilanne aina, ma luulen
 viel' huonommin olla vois'
 nythän meni vain sulava liikkuminen pois.

Tuli miehestä kömpelö,
 ei liikunnan riemusta tietoakaan,

...vaan, sanoja tään hetken
 sanoja syntyneiden ajatusten
 toisille viel' jossain jaan.

*

Miksi tällainen vaiva?

Miks' minulle tällainen vaiva
 onhan ihana kesäloma.

Ois ollut niin paljon kaikenlaista
 ... elo nyt vaivaista.

-Katso ympärillesi
 katso kättesi töitä
 nukuttuja öitä
 valvottuja kesäöitä
 ... kaikkea on, onko jotain puuttunut
 vaikka oletkin vaivaasi suuttunut.

-Ei.

-Niin, ei, vaan katso kättesi työtä
 katso mitä vaivasi on tuonut myötä
 ...sekin on työtä;
 kirjattuja sanoja, joit' et arvosta
 pidät niitä kuin turhina hetkin
 vaikka joidenkin kauneuden näetkin.

Kättesi työt pihasi puistossa
ne vain hetken muistossa
vaan, sanojen virta viel' kauan kulkee
monen sielun sisälleen sulkee.

Ei sana aina suurelta vaikuta
vaan, entäs jos siinä onkin voima?

Ei sana, mi silmin suurelta, ole suuri
sillä sana pienikin vaikka
oikeassa kohden eloa on onnellinen paikka.

Jos sanon sinulle taas kerran:
-Ett' sanojen tähden
sanojen tähden vain
vaivasi kautta suuren onnen eloosi sait, sinä et usko
niin moneen on mielesi toivo.

Vaan, enemmän ovat sanat, kuin ovat kättesi työt
enemmän kuin muille annettu apu
sanoilla matkassaan ikuisuuden kaapu.

Ne kulkevat jälkeesi vuotten tulevain,
apua, iloa, antain.

Siin' ei kukaan sure
ett' vaivasi kautta sen esille sait
enemmänkin kiittävät, ett' sellaisen
kesän kauniin keskeen, päällesi sait.

Sanoja suuremman eteen istutettuna
sanojen maasta hait.

Sait lahjan
vaikk' mielessäsi valitit kuin osaasi ankaraa
jokin sisälläsi kuitenkin kiitollisena huokaa.

*

Kehon rajallisuutta surressa

Keho se vain
... keho se vain
elo matka on vaivain.

Siin' ihmistä asiat kasvattaa
kehon vaivat rasittaa
kaikki tavallaan jalostaa.

Jalostaa oppi ja viisauksin
jalostaa ihana olo

vaan, viime silaus ain'
kun käyt onnesi päivistä pois
huokaat, oi, kunpa se ikuista ollut ois
kuljet mielin raskain.

*

Elämän valinnat

Jokainen teko
sana
jopa yks' silmän katse
voi vaikuttaa tulevaan
hyvään tai pahaan.

Katsoit ystävällisesti
se jo toisen päivän muutti
hyvällä mielellä jo kolmatta kosketti.

Sanoit pahasti ihmiselle, joka sinua rakasti
hän kolmannelta ilon päivän varasti.

Jos enemmän teit
jos toisen tapoit, teolla tai sanalla
seuraus monelle vakava.

Jos tekemättömäksi teko
lähtemättömäksi merkittävä lähtö
tai, vaikka yks' päähänpisto
tanssiin haku
elämässä jo toisenlainen maku seurassa toisen ihmisen
hellän ja läheisen.

Yks' teko vain
yksi tuulen vire
silmän katse tai huokaus
on tapahtumien ketjun laukaus.

Jos sen peruuttaa voisi
ja teollaan seurauksen muuttaa
pian koko maailman muualle suuntaa.

Näin jokainen teko, pienikin
ajatus tai kosketus
on elämän lupaus
tai suuri rangaistus.

Siks', yhden silmän katseenkin muutos
aamuisen ajatuksen unohdus
on tapahtumaketjun korjaus
erilaisen elämän kuljetus
toteutuneen unohdus.

Kuinka suuri voi ollakaan
yhden ainoan teon vaikutus
koko elämän muutos ihanaan
tai kadotus.

*

7 *Vanhuksen seurassa*

Unen maa

Unen maa
siell' vaivat katoaa.

Katson vanhusta vaivainsa alla
suu auki nukkumassa
maailmasta kadonneena
kaiken unohtaneena.

Kuinka vapauttaa uni
kuinka kauaksi arjesta vie
unien maissa toisenlainen tie
levon tie
mysterin tie
vaivoista vapauttava tie.

*

Unen aika

Unen aika vanhetessa kasvaa
maa vähitellen katoaa
matkaa uuteen rakentaa.

Siell' kulkee vanhus iloiten
paikat suloisten unien, muistojen
kelaa vanhoja, katselee uutta
osin, huomaamattaan, tulevaisuutta.

Välillä kurkkii maata, miss' kiinni viel' on
aika rajattu kohtalon.

On täällä, paikan päällä
on poissa,
ajoissa, joissa muistot mukana

unelmat ja oudot tulevat muodoissa ymmärtämättömissä
lepää ihminen elämän käsissä käsittämättömissä
salaisuuden sulo-sylissä.

*

Unten maita ja maininkeja

Vanhuus unta tuo
 unten maita ja maininkeja
 menneitä muistoja
 unisia kuvia
 lehtien ja telkkarin aiheita
 ...melkoista sotkua.

Väsynyt mieli
 hidastunut kieli
 sotkee asiat, maiset ja kaukaiset
 päivittäiset uutiset
 menneitten kokemukset.

Sit haastelee, kuin kaikki totta ois
 ei itse huomaa, niin paljon jo mennyt pois.

Unten maa
 elämää rauhoittaa
 siel' katselee menneitten polvia
 suloisia muistoja miss' isä, äiti
 siskot ja veljet, läheiset kaikki
 nuoruuden tapahtumat, omat lapset
 nekin pienet hentohapset siin' pyörivät hetkin
 sotkeutuu tää päivä ja menneetkin.

Vaan onnellinen on kaikessa
 muistikuvissa ihanissa
 ja tapahtumissa arkisissa.

Elämä on tässä ja nyt
 kaikki on hetkin läsnä
 mikään ei ole päättynyt.

Elo hiljalleen laskeutuu, ilta hämärtäy,
 läheiset ei ymmärrä, ei heille samat näy
 päätään jo pyörittää
 toinen vilpittömästi silmää räpäyttää.

*

(Vanhus kertoi mummunsa tarinan)

Pienen talon tyttö

-”Älä sie katsele, tyttönen, rikkaitten talojen poikii
et yllä sie sinne
liian kaukana kulkee rikkaitten mieli”
toppuutteli tyttöstä äidin kieli.

-”Mie näytän viel”, hän aatteli
nuoruuden tuihtuinen tyttönen
kauniskin
vilkas, vikkellä olemus
kohtas' silmänsä ison talon poikasen.

Innostui poika silmillään siristävillä
katseli tyttöä pienen mökin.

Ei aatellut kiihko
ei puheista piitannut
kirkon parvella sormusta sormissaan pyöritti
tytölle silmää vinkkasi.

Kylään kutsui tyttönen poikasen
rikkaan talon perillisen
ihan vain kiusaksi isälleen
näyttääkseen, minähän saan
kenet minä tahdon vaan.

Puhemies matkassaan
saapui poikanen ison talon
silmissä pelokas kiilto
taskussa kihlojen viilto.

-”Ähäkutti”, aatteli tyttönen
”katsoha sie, isä, minkä mie saisin”
vaikk' naapurissa onkin suloisin vaalea poika
miun syömme in tahto.

Näki isä poikasen aattehen
näki taustalla vaurauden
...ja selkeä nuori mies
hyväähän se vain ties.

-”Sie otat tuon”, hän sanoi
”menet vihille kera kyläilevän
kun kerran kylähän pyysit
omahan on syysi.”

Ei auttanut tyttösen kuin suostua
kunnioittaa isän tahtoa
niin... tähän oli vanhaa aikaa
tyttöillä ei aina omaa valtaa.

Jäi naapurin vaalea haaveiseksi kuvaksi
iltojen pikku itkuiksi
vaan, yhteinen tie ison talon pojan kanssa
silmiä avasi kulkeissa.

-”Täähä onkii järkevä mies
eihä täs kait hassummi käyntkää”, hän aatteli,
elämänsä tien
rinnalla pirruuttaan hankitun miehen onnellisena asteli
ja elämää kiitollisena katseli.

Äidin kertomasta tarinasta muisteli

-harri

*

(Äidin toive: kirjoita runo noista maitorattaista)

Vanhat maitorattaat,

Vanhat maitorattaat
vuos’kymmenten takaiset
kulkeneet polvesta polveen
taipuneet moneen.

Aina mieluisat lapsille
kyydissä kulkea ja toinen työntää.
Valvottava vain
ettei pinnoista sormi-leikkuri
ei liikaa pidä telmää.

Maitoa ammoin mummoni työnsi
aamuvarhain maitolaiturille;
auto vei
voita toi
talouden turvaa perheelle soi.

Oli pyörät silloin kauniit
kumit renkaissa jousti ja maalipinta uus
nyt kolisevat rautaiset vanteet hiekkaisilla teillä
pihanurmella moneen viel’ mahdollisuus.

*

8 *Pettymys*

Musta sulkanen

Metsäpolulla
mitä sanoja toit sinä musta sulkanen
millaisen viestin matkassasi kannoit
kaikkesi annoit, ma huomaan.

Oliko raskaskin matka
vai, raskaitako sanat sen
...olet niin surkean näköinen.

-”Sulan siistinä pitää kepeä viesti
sanat kauniit ei matkaa rasita

vaan raskas taakka
musta naakka
kantaa viestin suruisen
kukaan ei viestiä kaivaten.

Taisteltava läpi hyvyyden
uskallettava perille tulla
vaikk’ murhe matkassa ois mulla.

Vei voimia matka,
taistelu, sanat perille saada
vei voimia tieto, surua tuon
koetusta ja kasvua toiselle suon.

*

Kaivattu tapaaminen

Kaipasin tavata sinua
omaa, kerran niin rakasta lasta
tytärtä, nyt kaukaista.

Sovimme jo, sinä kanssani tulet mökin rauhaan
yhteiseen muistojemme puutarhaan
kauniin kesän keskeen.

Olisimme, niin toivoin
voineet hetken palata aikain taakse
minkä näemme menneen.

Tuli hetki viime sopimisen
miten hoidamme tapaamisen
...sinä et tiennytkään
olit epävarma, sen äänestäsi kuulin
taustalla monenlaista puhetta, niin luulen.

Siell' jo toinen mukaan kampesi
hän yhteisen hetkemme sotkisi, sen tiedän
silloin ei puhuttaisi meistä
päivä täytyisi lasten yhteisistä leikeistä
ja mökin peleistä.

Ja ehtona toisen tulemiseen
- hänen kenen ei ees tulla pitänyt -
oli ottaa viel' koirakin mukaan
mun pieneen kesätupaan.

Kiltti ja vaivaton, vakuuteltiin
- niin, minä tiedän -
vaan, ei niin vaivatonta, ettei aina vaivaa
uusi asia yhteiseltämme pohjaa jo kaivaa
siin' häärisi se pieni ja vaivaton
hänen pian kaikki huomio.

Ja se toinen
kenen ei ees mukaan tulla pitänyt
tapaamisemme nyt häirinnyt.

Sitten ilmoitit, et tulekaan
kun tuo toinen ei tule
kun koira ei tulla saa.

Halusin yhteistä sisintämme koskettaa
en koiraa tuntematonta
en häntäkään nyt
kenen ei ees tulla pitänyt
...tapaaminen taas kerran estynyt.

Sinua vain tavata tahdoin
kanssasi puhella ja muistella
tulevia yhteisiä hetkiä suunnitella ja rakentaa
...miksi muut aina suunnitelmiamme nakertaa.

Teillesi jäit toisen tähden
sen, kenen ei ees tulla pitänyt
ja koiran
mi suuremmaksi kasvoi kuin isin tapaaminen
yhteinen silmiin katsominen
käden hellä koskettaminen.

Koira isiksi vaihtui
tärkeämmäksi vielä
...vai, mikä asioitamme ohjaa
jossain kaukana
vaiko lähellä siellä
aina on jotain tapaamisemme tiellä.

-isi

-

Uskallanko sinua kuin salaa tavata
sähköpostin kirjeellä
ja esille tuoda tunteita
pettymystä ja toiveita
tulevan ajatuksia.

Onko pakko kirje muillekin avata?

Oishan täällä maalla ollut
tavattavissa viel' edeltävä polvi
iäkäs jo
hänkin kanssasi tavannut
mummi pojantytärtään
pitkästä aikaa halannut.

Ei sallittu sitäkään nyt meille
ei minulle, eikä teille.

Ja minkä tähden?
Yhden koiran tähden vain
elämän suuret asiat
ohitse mennä sai.

Elämä on ankara
elämä on arvoitus
ihmisen tapaaminen voisi olla suuri siunaus
kun kyse on kuitenkin isästä
ja mummista,
jo korkeasta iästä.

Äitihän on aina siinä vierellä
samoin se koira

ja hän, joka ei tahtonut sun lähtevän
varmaan monestakin syystä
...niin, varmaan niin monestakin syystä
menetetystä läheisyydestä.

-isi

9 *Kyllä koala tietää mistä kenkä puristaa*

Aamu-uinnille (tekstiviesti)

On jo aika aamuisen uinnin
... miten kaunis on kesäinen päivä.

Ma muistan sun suloisen uuman
...Oi, kunpa kulkisit täss' vierellä.

*

Pieni aurinko (tekstiviesti)

Kuinka kauniit värit
vaan kohta lie vettä sataa

tämä pieni aurinko
minulle nyt kirkaana paistaa.

*

Koalan kovat kesäkokemukset

Harri: -Laitettaisko joku tällainen siihen sen kannon päähän?

Tanssityttö: -Laitetaan siihen koala!

H: Joo, tehdään siitä koala, tikku pyllystä ja propelli nenään. Hulmuava viitta siiveksi taakse... Mitäs sanot, koala?

koala: (huokaus)

H: Mitäs huokaillet, mun pikku ystävään?

k: Niin, sitä vaan... ett' sä oot ollut kuukausikaupalla ihan hiljaa mulle, ja sitte sä tuut yhtäkkiä tollasen asian kanssa jutteleen.

H: Niinno, minä ajattelin, ett' se ois kiva.

k: Niin just, tosi kiva.

H: Ai, tykkääksäkin!

k: No E! Pannaan siihen sun kuvas, "tikku pyllyyn ja proppeli nenään, ja taakse hulmuava r...r..runoilijan viitta ja..."

H: No ei se käy, enkä minä voi. Ja se on kyllä propeli, ei propp..

k: Mutta mä voisin muka, niinkö?

H: No, niin,...minä aattelin.

k: Niin, sä aattelit. Et ois aatellu. Oisit jotain muuta... näitten pitkien hiljaisten kuukausien jälkeen...

H: Heei, ...mikä sulle tuli. Onks toi kyynel tuossa sun silmän alla?

k: Ei! Ei-O! Ei koalat kyynelehdi. *Pönttö.*

H: Mitä? Mikä?

k: Sanoin vaan että se on joku roskaPÖTKÖ vaan.

H: Aha, se näytti kyllä ihan..

k: Eikä näyttäny!

H: No ei ei... ei näyttäny ei. Mikähän sitä oikein vaivaa...

k: Soot iha hölmö.

H: Jee, se tykkäs, ...kuuliksä tanssityttö!

Tanssityttö: Joo, tehdään sille puukoalalle sellainen pieni maja siihen kannon päähän. Pitsiverhot ja ikkunat ja huonekalut, mutt' ei propellia nenään, jossei se sit makaa katolla niin kuin Tenavien Ressu ja leiki tuuliviiriä.

H: Kuulitsä koala, mitä tanssityttö sano?

k: Maja...ja pitsiverhot...katolla ku joku ressu. Ja sit mä olisin joku tuuliviiri. Yäk... en ikinä! Kuuliksä, en ikinä! *Hölmöjä molemmat!*

Tanssityttö: Niin mut oikeasti, se vois olla makee. Sellainen pikku mökki ja koala katolla selällään ropeli nenällä. Just sillai kuin Ressu. Onks koala taas piristynyt?

H: Ei, se masentu jotenkin heti uudelleen. Mut se propelli vois olla sen varpaitten välissä..

k: Varpaitten..., just joo. Oisit ollut vaan hiljaa edelleen, etkä sotkis mua noihin sun juttuihis.

Tanssityttö: Tai, jos se makais mahallaan ja se pro... ois siinä hännän nypykän päällä.

H: Joo! Kuulitsä, koala, pannaan se propeli sun häntääs. Tanssityttö ehdotti.

k: Sano sille, ett panee sen vaan ittelleen vaikk'...vaikk'... no vaikk'... omaan pylyyysä.

H: Toi koala on vähän tosikko. Toteutetaan jotenkin. Ehkä toi koalakin viel' innostuu.

k: Ei innostu, ei innostu... KUULIKSÄ! EN INNOSTU...EN EN....EN !

H: Niin, ja propeli nenään. Koala on ihan innoissaan..

k: Hölmö hölmö.. en varmana ala sellaseks!

H: No, et sinä tietenkään, vaan tehtäis puusta, tai siis minä tekisin. Puinen koala.

k: Ai että puinen koala? Hölmö hölmö hölmö!

Koti-ikävä

*Täältä kotiin lie jo pian tultava
kun kaikessa näen vain rakkaan kuvia
oksissa ja puiden palasissa
suloisia päiväunelmia.*

*Tää sinulta viimeksi halkomatta jäi
tahallasiko tarkoittit
sillä itsestäsi nyt muistutit*

*vai, sattumako vain sen silmistäsi poisti
se sama sattuma
mi elämässäni niin usein käy vieraana.*

*Täss' tuli touhutessa taas kulta mieleen
... ja tästä varsinnii tuli mieleen se upea
jota muistuttaa tää kuvana*

*Ja nythän löytyi jo sekin
mikä kannon päälle sen kaadetun koivun*

*kukkanen kaunein
muistuttaa minkä äärelle
miss' elo ihana
min jälkeen olo raukein.*

koala: Nonni... siin se on taas touhussaan.

Harri: Ai, katos, koala, sinäkin tulit välillä mökistä ulos.

k: Joo, tulin... oikein kattomaan, ett' mitä sä täällä taas touhuat.

H: Nooo, minä vain vähän lei...

k: Just juu, kato vaan ettet taas loukkaa selkääs, tai jotain muuta, niinku viimeks, ku veistelit tota toista patsasta

H: Ai niin, tuota pikku veitikkaa, joka vähän näyt...

k: Niin näytti, vähän, ja selkääs siitä jo sait, kivun meinaan.

H: Noo, se oli vain sellainen sattuma mä luu...

k: Mikä sattuma, puu kosti ja se oli sulle ihan oikein.

H: Miten niin, oikein?

k: Kun menit sen kaataan.

H: Niin, mutku..

k: Ja siks' kanss' ku suunnittelit siihen kannon päälle mun kuvaa, muistatkos, ..."siihen vaan koala makaamaan ja proppelel nenään"

H: Se on propelli.

k: PROPPELLI! se on, ...*ja se mun nenään.*

H: Noo, enhän minä nyt tosissani, leikillänihän minä vain..

k: Nii-just, leikilläs, ...*ja se tanssityttökin vielä sun leikkiäs oikein säesti.*

H: No, se oli siitäkin hyvä idea.

k: Niin näky olevan, ...*oikein tosi hyvä.*

H: No, en minä sitä nyt kuitenkaan...

k: Se on hyvä, mutt' on sulla villitykset, ensin toi sun "omas", ja sitten tää viimesin...

H: No, heh..leikkiähän tää kaik...

k: Sinä ja sun leikkis. Sä taidat olla ollu jo liian pitkään täällä mökillä yksinäs.

H: Niin, ...onhan tässä mennyt aikaa. Tuo selkäkipukin suunnitelmat sotki.

k: Niin sotki. Lähtisit jo kotiin täältä, normaaliin elämään.

H: Ai normaaliin... niinkö ajattelet.

k: Joo, ja loppus noi sun hullutukseski sitte.

H: Jaa, ei hassumpi ajatus. Voishan siellä kotona taas tehdä jotain muuta, tavata sen tanssitytön ja vähän...

k: Just-joo, ...*ja vähä...*

H: Tanssia.

k: Niin, ...*tanssia. Mihin mä sut oikein lähettäisin noitten sun kotkotustes kanssa.*

H: Miten niin "kotkotusten", se on ihan normaalia elämää.

k: Joo joo, niin on, niin on, ... alahan jo sitt paikkailla.

H: Juu, ...tuutkos sinä mukaan?

k: Ai, tuuksmä mukaan? Ai luuliksä että mä jäisin tänne yksinäni, ...tai noitten sun muitten mökki-hörhöjes kanssa.

H: Nih

k: Älä luulekkaan... ja mikähän sun päähäs on taas tullu ku noita on tossa lisää.

H: Ne on sulle...kavereita.

k: Vai mulle! ... kavereita. Ooksmä pyytäny kavereita? Sun kanssashan mä vain olla tahtoisin...sun...sun... SUN! Mutt' ku sä aina unohdat mun...mun... MUN!

H: Katothan, ...hienoa koala, sehän oli ihan runo!

k: *Just niin... taas se muutti puheenaihetta, mokomaki "runoilija".*

H: Mitä sanoit?

k: Niin, että alahan nyt puuhata sitä kotiin lähtöä.

H: Juu juu. Oli sinulla sitten hyvä ajatus, että lähdetään kotiin täältä.

k: *(huokaus)* Niin oli. Mä tunnen sut, ja sun tapas.

H: Mitä sanoit?

k: Niin että, muista ottaa ne tanssivehkees mukaan, ...ja sulje noi housus hakas.

H: Ai, katsos vaan...heh, kiitti koala.

k: *(huokaus)* Miten se tulis toimeen ilman mua?

H: Mitä sanoit?

k: Niin että, kohta sä pääset taas sen sun kultas luo.

H: Jaa juu, niin... sinä sitten ajattelet aina kaikkea.

k: *(huokaus)* Nii'i, tietäsitpä vaan mitä kaikkea.

H: Hei koala, tuli vielä yks' runo, kuulehan:

k: Nooh...(huokaus)

H: Juu, se menee näin... kuulehan...

*Sinä saavuit
heti selkäsi käänsit
itsesi lempiasentoosi väänsit*

*polvesi koukistit
pyllysi ojensit minun viereesi tulla
siin' olikin ihana osa mulla, ...ja sulla.*

k: ?! PAKKAA JO! *Voi taivas... ja ton kanssa mun pitää elää.*

H: Mitä sanoit. Pidiksä mun pikarunosta?

k: *Torvi!*

H: Mitä? Kehuiksä, en kuullut.

k: Mä sanoin että korni!

H: Mitä se on?

k: *(huokaus)* Emmä tiä, joskus oon kuullu semmosen sanan, aattelin että sopis tähän.

H: Kornit korni korni...?

k: PAKKAA JO!

*Minulla oli suunnitelmia
ne muuttuivat
tuli uudet, elämä vei
järjesteli uudet tiet
minkäs teit.*

*Suunnitelma muuttui
muuttui muuttunut
ihana loma
ei mitään puuttunut*

*vaikk' hetkin olin suuttunut
kun suunnitelma ei toteutunut
toteutuikin paremmin, ma luulen...*

*"Ole kiitollinen", sanat sisälläni kuulen,
kasvoillani nähdä voi hymyhuulen.*

koala: *(huokaus)* PAKKAATSÄ OLLENKAA! Mitä sä siellä vielä hourit?

Harri: Juu juu, tullaan tullaan, älä nyt hermostu, mulle vaan tuli vielä yks runo joka...

k: *Aiku kiva...mokomaki...runoilija.*

H: Mtäh? Sanoitko jotain, koala?

k: Emmä mitään sanonu... jatka jatka!

-

10 *Minä opin*

Vaivasta vapautit

Vaivasta vihdoin vapautit
vapautit vielä kerran
katselin elämän syvyyksiä vain hetken verran.

Ehdin jo kysellä
mieltä tulevia julmia teitä
et onneni päiviä vielä peitä
... avasit kuin luukun, mistä katsella sain
teitä tulevain.

Tiensä kullakin
kenellä osa vaivain
kenellä yksinäisyys
kenellä osa kaivatun
joku onnessa onnen perään
jollakin osa sivuun raivatun.

Niin monta on matkaa
monta elämän tietä
joillakin alkuja vain
toisilla pitkiä, onnen tai vaivain

niiss' kaikissa sisällä suunnitelma suuri
elämän ikuisuuden juuri.

*

Olen oppinut huomaamaan

Kuinka onkaan tää eloni julma
 pois otettiin päivistä yks' suloinen kulma
 se sattui
 ...tuli sanoja runsahasti.

Väheni keho, vaivan matkaani sain
 sanojen maasta rikkauksia hain.

Aina kun otettu on jotakin pois
 sanojen paljous sielun täyttää
 riistoa kuin ei ollutkaan ois.

Mitä enemmän on minulta pois
 sen suuremmin torvet kuin sois.

Siks' kiitän ma eloni raskaista hetkistä
 siks' kiitän ma vaivoista maan

minä tiedän
 sen enemmän ain sanoja uusia saan
 tavoitan kirkkaammin sanojen taivaan.

*

Sinä epäilet

Yks' päivä vain minä huomaan sen
 elämän kulun ja merkityksen.

Miks' viipyi tää hetki
 mi minusta sanojen mestarin
 miks' vaati se kasvun, kaiken kehityksen
 min matkalla toi etehen.

-Siin' toteutui kaikki, mi tarkoitus oli
 kokea ja nähdä
 vei aikaa sinusta runoilija tehdä.

Vaan, minä tein sen
 ratkaisin arvoituksen
 rakensin miehen, taitajan sanojen
 joka kuulee huokaukset suuremman ymmärryksen.

Nyt sinäkin jo näet sen.

*

Elo kanssain on koulua aina

Elo kanssain on koulua aina
tapahtumat oudot kulkee hetkin mun harteilla.

Nousee ajatuksia
syntyy sanoja
joskus pieniä ongelmia
niistäkin kauniita runoja
apuaan antavia.

Kulje rakkaani mun rinnallain tässä
jos vaikk' hetkin näyttääkin, oon kärsimässä.

Suru poistuu ain sanojen jälkeen
ilo ja voima rinnalle käy
ei huolen häivää missään näy.

*

Kuinka paljon

Nyt vasta ma tajuan
kun kesän muistoja puhtaaksi kirjoitan

kuinka suuren edessä istua sain
kuunnella sanojaan sisäisillä korvillain.

Kuinka kulkivat sanat hiljaisuudessa
kun kiukuttelin tilaani raihnaista

kuinka osasivat kuvata hetken sen
kuinka vangitsi kaukaisen ajatuksen.

Kuinka siunasi sanojen mestari
minua vaivaista rakasti.

*

-LOPPU-